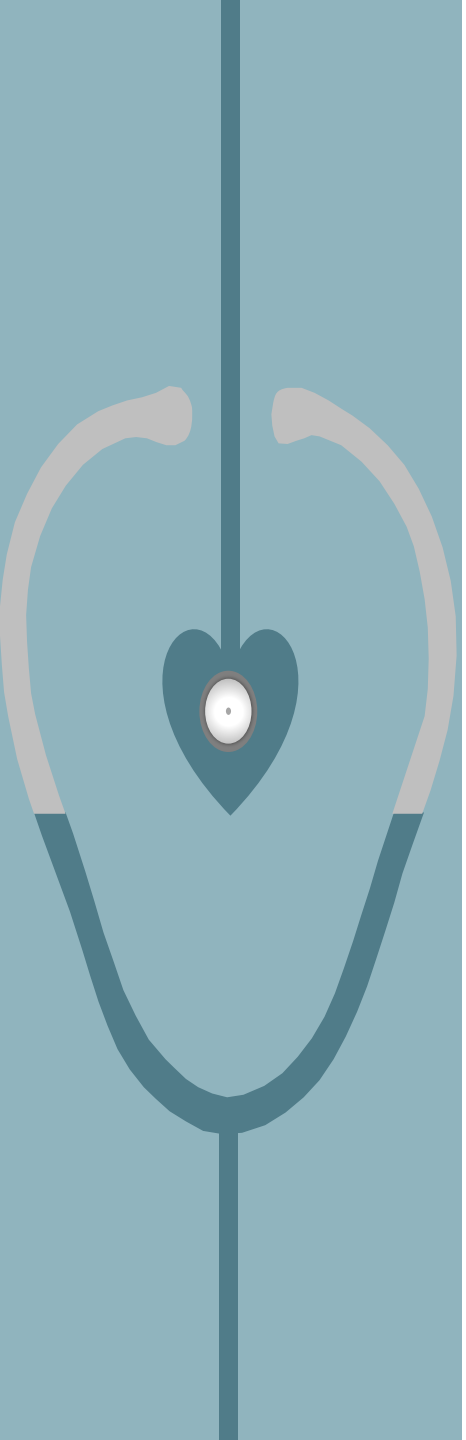
บุคลากรด้านการบริการการดูแลระยะยาว

ความรู้และมาตรการการควบคุมป้องกันเชื้อไวรัสเอชไอวี(HIV)

กรมควบคุมโรคกระทรวงสาธารณสุขและสวัสดิการ

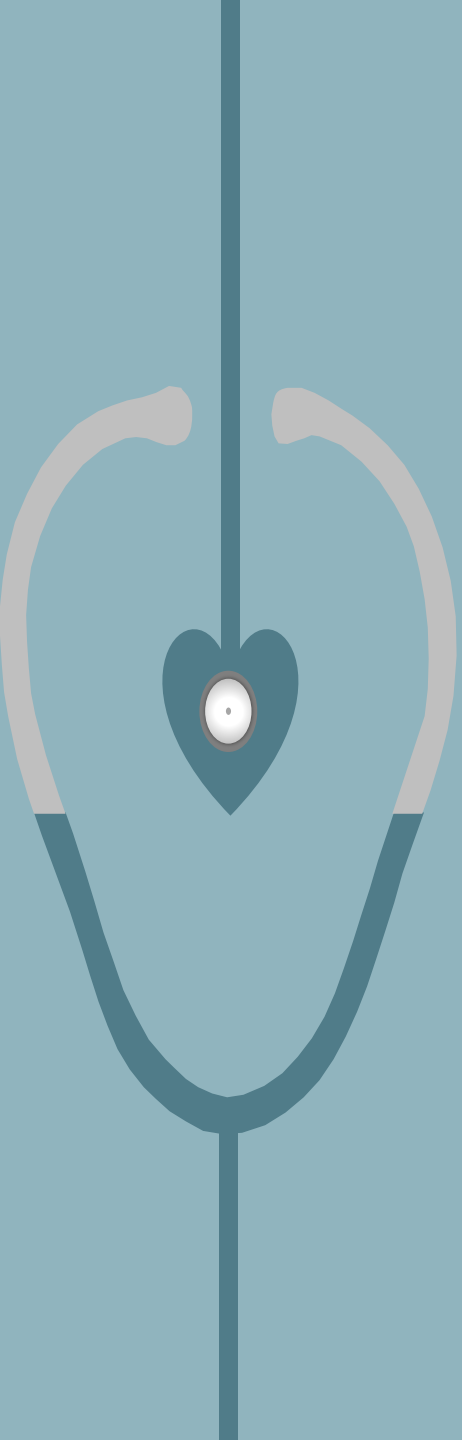
หัวข้อหลัก

ความรู้เกี่ยวกับการควบคุมป้องกันเชื้อไวรัสเอชไอวี(HIV)

- แนะนำสถานการณ์การระบาดในประเทศ
- แนะนำเชื้อไวรัสเอชไอวี(HIV)และโรคเอดส์ (AIDS)
- การป้องกันและรักษาเชื้อไวรัสเอชไอวี (HIV)

ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการป้องกันและการดูแลผู้ติดเชื้อไวรัสเอชไอวี(HIV)

- ความเสี่ยงต่อการสัมผัสเชื้อไวรัสเอชไอวี (HIV)
- มาตรการหลักเกณฑ์การป้องกันดูแลระดับมาตรฐาน
- มาตรการการจัดการหลังสัมผัสเชื้อไวรัสเอชไอวี (HIV)
- คำถามและความเชื่อที่ผิดที่มักพบเห็นเป็นประจำ
- ล้มล้างการดูหมิ่นเหยียดหยาม ความห่วงใยและการยอมรับ

หัวข้อหลัก

ความรู้เกี่ยวกับการควบคุมป้องกันเชื้อไวรัสเอชไอวี(HIV)

- แนะนำสถานการณ์การระบาดในประเทศ
- แนะนำเชื้อไวรัสเอชไอวี(HIV)และโรคเอดส์ (AIDS)
- การป้องกันและรักษาเชื้อไวรัสเอชไอวี (HIV)

ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการป้องกันและการดูแลผู้ติดเชื้อไวรัสเอชไอวี(HIV)

- ความเสี่ยงต่อการสัมผัสเชื้อไวรัสเอชไอวี (HIV)
- มาตรการหลักเกณฑ์การป้องกันดูแลระดับมาตรฐาน
- มาตรการการจัดการหลังสัมผัสเชื้อไวรัสเอชไอวี (HIV)
- คำถามและความเชื่อที่ผิดที่มักพบเห็นเป็นประจำ
- ล้มล้างการดูหมิ่นเหยียดหยาม ความห่วงใยและการยอมรับ

เมื่อกล่าวถึงเชื้อไวรัสเอชไอวี (HIV) ทำให้นึกถึงอะไร

- ☐ โรคติดต่อ
- ☐ รักร่วมเพศ
- ☐ เพศสัมพันธ์
- ☐ สำส่อนทางเพศ
- ☐ โรคที่ไม่มีทางรักษา
- ☐ โรคเพศสัมพันธ์
- ☐ ยาเสพติด
- ☐ โรคซึมเศร้า

อื่น ๆ

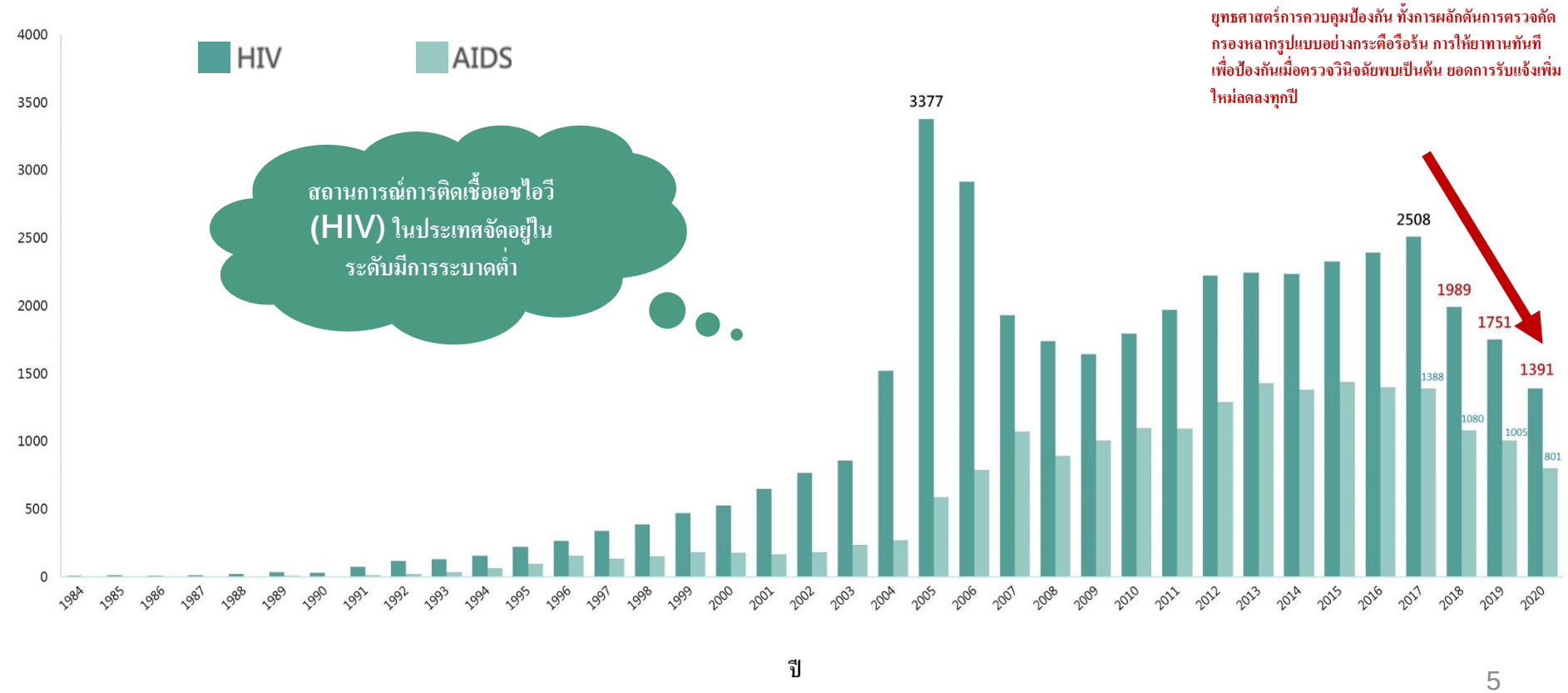
จำนวนผู้ติดเชื้อ HIV/AIDS ในไต้หวันที่ได้รับแจ้ง(1984-2020)

จำนวนรับแจ้ง
กรณีรายบุคคล

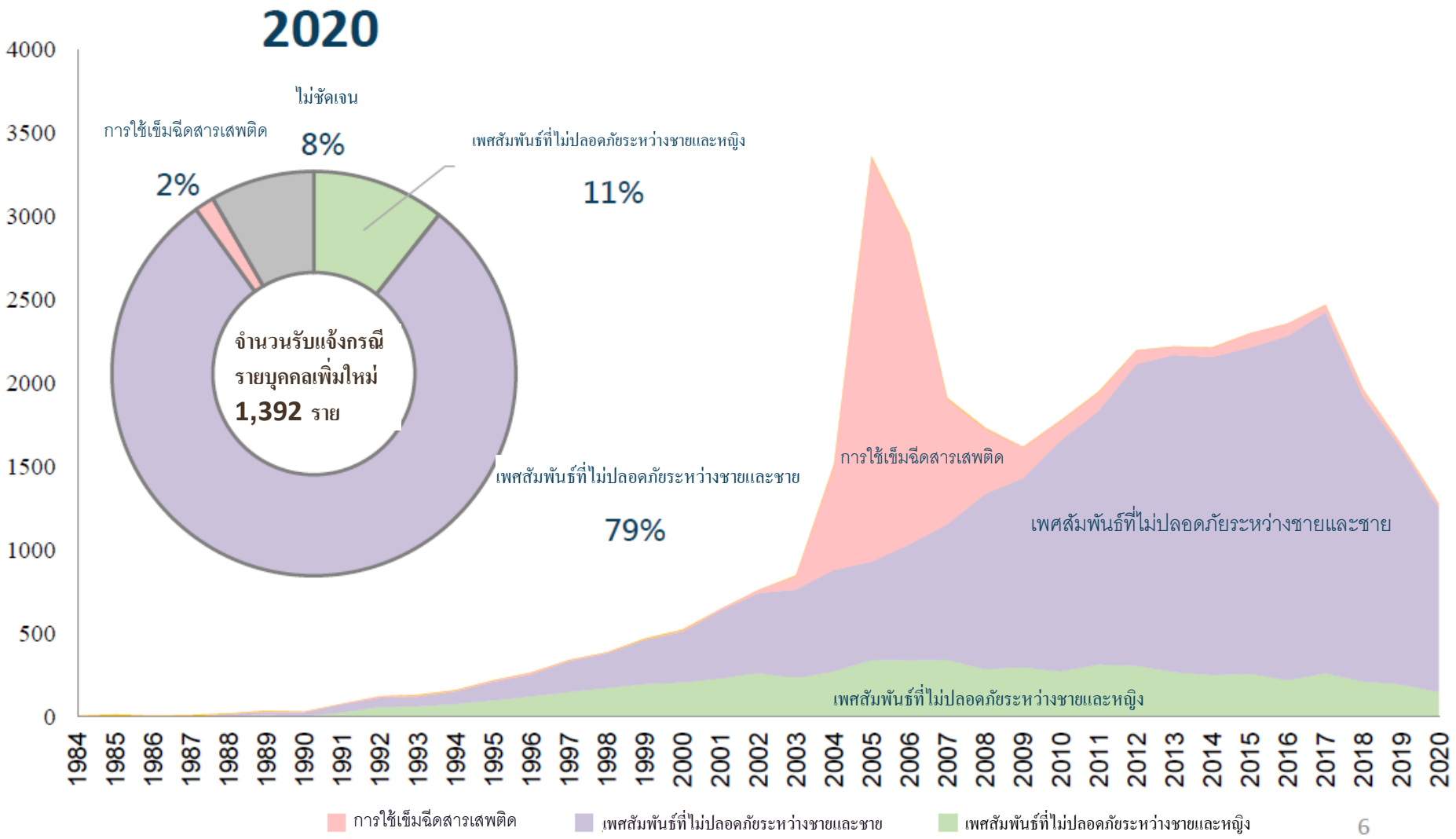
41,033
ยอดรวมผู้ติดเชื้อ HIV

19,658
ยอดรวมผู้เป็นโรค AIDS

7,258
ยอดรวมผู้เสียชีวิต

ความสัมพันธ์ทางเพศที่ไม่ปลอดภัย เป็นช่องทางหลักของการติดต่อ

ปี 2020 เป้าหมาย 90-90-90

ทั่วโลกสามารถบรรลุเป้าหมายตามขั้นตอน “90-90-90”ในปี 2020
ปี 2030 ก็สามารถยุติการติดต่อแพร่ระบาดของโรคเอดส์ได้

“90-90-90”
ความหมายคือ เมื่อถึงปี 2020

90%
ของผู้ติดเชื้อ
ทราบว่าตนเองติดเชื้อ

90%
ของผู้ที่ทราบว่าตนเองติดเชื้อ
ทานยาเพื่อการรักษา

90%
ของผู้ติดเชื้อที่ทานยา
ไม่สามารถตรวจพบจำนวนเชื้อไวรัส

เมื่อไม่สามารถตรวจพบจำนวนเชื้อไวรัสเอชไอวี(HIV)ในเลือด สภาพความแข็งแรงของร่างกายไม่ต่างจากคนทั่วไป ความเสี่ยงในการติดต่อลดลงเป็นอย่างมาก

ปี2020 เป้าหมาย 90-90-90ที่ไต้หวันทำได้ในปัจจุบัน (2019)

☑ ความเสี่ยงในการติดต่อลดลงเป็นอย่างมาก

Taiwan 2020	90%	93%	95%
Global 2019	81%	82%	88%

☑ ไต้หวัน 3 อย่างได้ 90 ดีกว่าค่าเฉลี่ยทั่วโลก

☑ ผู้ที่ทราบว่าตนเองติดเชื้อส่วนใหญ่ล้วนทานยาเพื่อการรักษา อีกทั้งควบคุมได้ดี

ผู้ที่ติดเชื้อไวรัสเอชไอวี (HIV) ดูแล้วมีความแตกต่างจากบุคคลทั่วไปหรือไม่

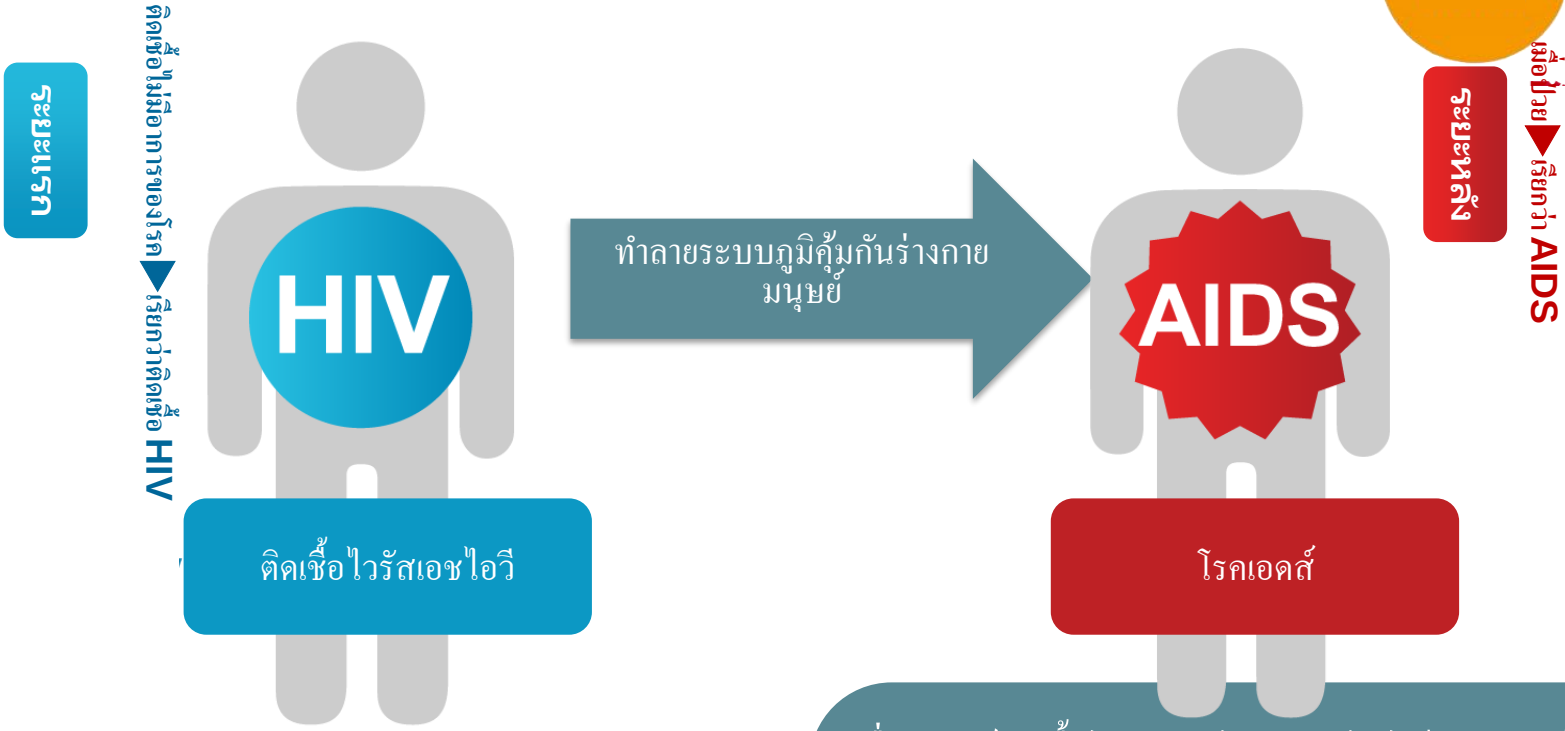
- ☑ ระยะเวลาที่ผู้ใหญ่เริ่มติดเชื้อไวรัสเอชไอวี (HIV) จนกระทั่งเกิดอาการของโรคเอดส์ (AIDS)อาจนานเป็นเวลาถึง **10** ปี ในระยะเวลาดังกล่าว ผู้ติดเชื้อร่างกายดูแข็งแรงปกติ

- ☑ พวกเขาอาจไม่ทราบว่าตนเองเป็นผู้ติดเชื้อไวรัสแล้ว

ติดเชื้อไวรัสเอชไอวี(HIV) ก็ต้องเป็นโรคเอดส์ (AIDS) ใช่ไหม

"ฮิวแมนอิมมิวโนเดฟีเชียนซีไวรัส" เรียกทั่วไปว่า **"ไวรัสเอชไอวี"** เป็นเชื้อไวรัสชนิดหนึ่งที่สามารถทำลายระบบภูมิคุ้มกันของร่างกายมนุษย์

เมื่อมนุษย์ติดเชื้อไวรัสเอชไอวี หากไม่ได้รับการให้ยาเพื่อควบคุมอย่างมีประสิทธิภาพ อาจทำให้ภูมิคุ้มกันของร่างกายลดลง และเกิดโรคติดเชื้อฉวยโอกาสหรือเป็นเนื้องอกได้ง่าย อาการเช่นนี้เรียกว่า "ภาวะภูมิคุ้มกันบกพร่องที่ไม่ได้เป็นโดยกำเนิด" หรือที่เรียกทั่วไปว่า "โรคเอดส์"

การติดต่อเชื้อไวรัสเอชไอวี(HIV) มีช่องทางใดบ้าง

เพศสัมพันธ์ที่ไม่ปลอดภัย

เพศสัมพันธ์ทางช่องปาก
เพศสัมพันธ์ทางทวารหนัก
เพศสัมพันธ์ทางช่องคลอด หรือวิธีอื่นที่มีการแลกเปลี่ยนซึ่งของเหลวจากร่างกาย

การติดต่อผ่านแม่สู่ลูก

ระหว่างการตั้งครรภ์ คลอดลูก หรือป้อนนมแม่ เชื้อไวรัสเอชไอวี(HIV) จากร่างกายแม่ติดต่อสู่ลูกโดยตรง

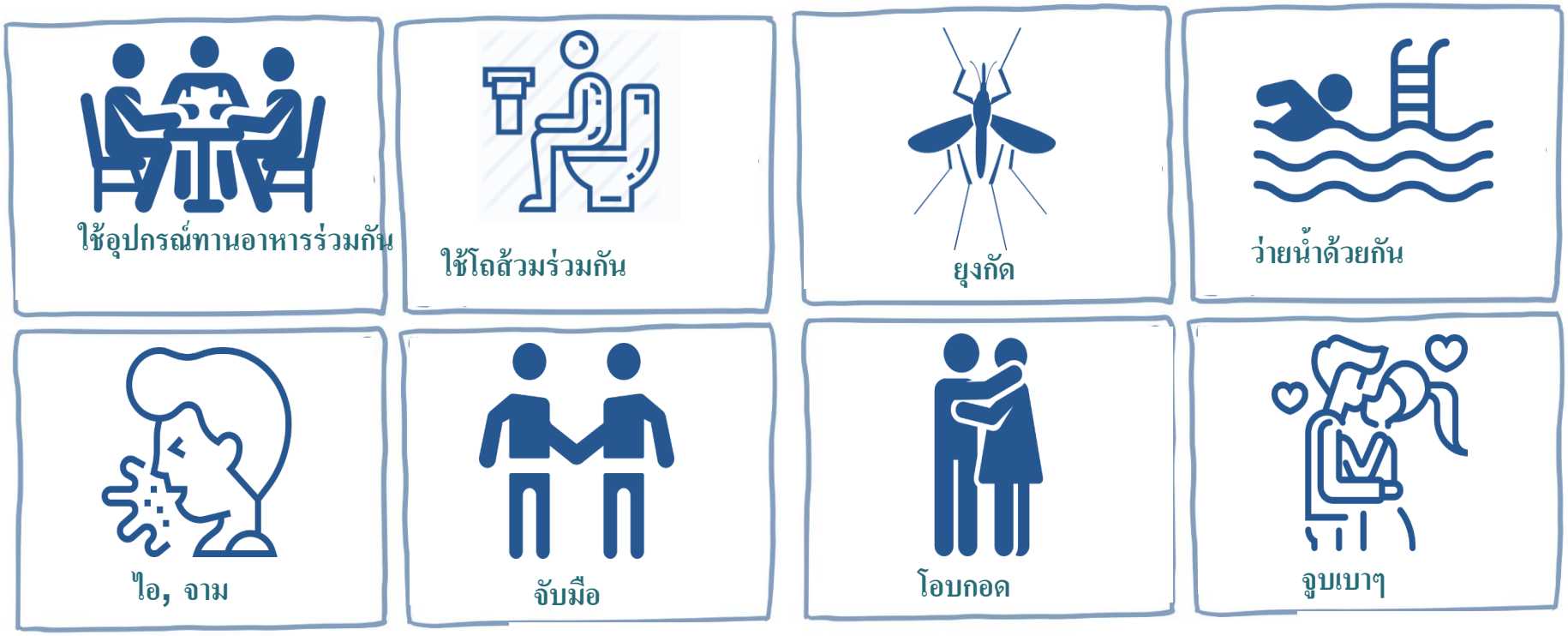
การแลกเปลี่ยนทางเลือด

เติมหรือสัมผัสเลือดที่ติดเชื้อไวรัสเอชไอวี(HIV) ใช้อุปกรณ์เข็มฉีดยาร่วมกัน (เข็มฉีดยา, กระบอกเข็มฉีดยา, สารเจือจาง)

เชื้อไวรัสเอชไอวี(HIV) อาศัย **ของเหลวจากร่างกายที่มีเชื้อไวรัสเอชไอวี(HIV) (เลือด,อสุจิ,สารคัดหลั่งในช่องคลอดหรือน้ำนมแม่)** สัมผัสกับ**เยื่อเมือกหรือผิวหนังที่ถูกทำลาย**ของผู้ที่ถูกแพร่เชื้อจนทำให้ติดต่อ

เหล่านี้ล้วนไม่สามารถติดต่อเชื้อไวรัสเอชไอวี (HIV) ได้

การสัมผัสกับผู้ติดเชื้อในชีวิตประจำวัน ล้วนไม่ทำให้ติดเชื้อไวรัสเอชไอวี(HIV)

วิธีการป้องกัน

เชื้อไวรัสเอชไอวี(HIV) ติดต่อผ่านทางเพศสัมพันธ์และเลือดหรือของเหลวจากร่างกาย ดังนั้นการดูแลแบบทั่วไป ไม่มีความเสี่ยงในการติดโรค

- ☑ สวมถุงยางอนามัยอย่างถูกต้องตลอดเวลาเมื่อมีเพศสัมพันธ์ พร้อมทั้งใช้เจลหล่อลื่นชนิดน้ำ สามารถหลีกเลี่ยงการติดเชื้อไวรัสเอชไอวี(HIV) และโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์อื่น
- ☑ หลีกเลี่ยงการสักหรือเจาะหู และไม่ใช้เครื่องมือที่อาจปนเปื้อนเลือดร่วมกับผู้อื่น เช่นแบตตาเลี่ยน มีดโกนหนวด แปรงสีฟันเป็นต้น
- ☑ อย่าใช้เข็มฉีดยา กระบอกฉีดยา หรือสารเจือจางร่วมกับผู้อื่น

วิธีการรักษา

- ใช้วิธีการรักษาด้วยยาต้านไวรัส (HAART . highly active antiretroviral therapy) สามารถได้รับการควบคุมที่ดีได้มีผู้ป่วยจำนวนไม่น้อย หลังการรักษาด้วยยาต้านไวรัส โดยทานยาอย่างเคร่งครัดระยะหนึ่งสภาพความแข็งแรงของร่างกายไม่แตกต่างจากคนทั่วไป อีกทั้งไม่สามารถตรวจพบจำนวนเชื้อไวรัส ลดการแพร่เชื้อสู่ผู้อื่นลงได้เป็นอย่างมาก

- รับการรักษา ทานยาต่อเนื่อง คงไว้ซึ่งการตรวจไม่พบจำนวนเชื้อไวรัส
  → รักษาสมรรถนะภูมิคุ้มกันทำงานปกติ
  → ลดความสามารถในการติดต่อ
  → แม้ไม่มีทางรักษาให้หาย แต่สามารถควบคุมได้ มิใช่โรคที่รักษาไม่ได้อีกต่อไป

นโยบายรักษาการติดเชื้อไวรัสเอชไอวี(HIV) ตรวจวินิจฉัยพบทานยาทันที

นับแต่ปี **2016** เป็นต้นมา ไต้หวันผลักดันการใช้ยุทธศาสตร์เมื่อตรวจวินิจฉัยพบให้ทำการรักษาทันที นำเข้ายาต้านไวรัสเอชไอวี(HIV)ชนิดใหม่ที่มีผลข้างเคียงต่ำ (สูตรยา **3** รวม **1,** ทานวันละ **1** ครั้ง, ครั้งละ **1** เม็ด) เพิ่มอัตราการใช้ยาและการเชื่อฟังปฏิบัติตามของผู้ติดเชื้อ

การติดเชื้อไวรัสเอชไอวี(HIV) ได้กลายเป็นโรคเรื้อรังที่สามารถควบคุมได้แล้ว แค่เพียงพบแพทย์ตามเวลา ทานยาตามคำสั่งแพทย์ สุขภาพร่างกายของผู้ติดเชื้อก็ไม่แตกต่างจากคนทั่วไปแต่อย่างใด

ผู้ติดเชื้อที่รับการรักษาด้วยการทานยาต้านไวรัสเอชไอวี(HIV) เมื่อจำนวนเชื้อไวรัสของพวกเขาถูกควบคุมจนอยู่ในระดับที่ไม่สามารถตรวจพบได้ ก็แทบที่จะไม่มีการติดเชื้อไวรัสเอชไอวี(HIV)จากการมีความสัมพันธ์ทางเพศ

95% ของผู้ทานยาในไต้หวัน จำนวนเชื้อไวรัสอยู่ในระดับที่ไม่สามารถตรวจพบได้แล้ว
(ไม่สามารถตรวจพบจำนวนเชื้อไวรัสเอชไอวี(HIV)ในเลือด= ควบคุมได้ดี)

หัวข้อหลัก

ความรู้เกี่ยวกับการควบคุมป้องกันเชื้อไวรัสเอชไอวี(HIV)

- แนะนำสถานการณ์การระบาดในประเทศ
- แนะนำเชื้อไวรัสเอชไอวี(HIV)และโรคเอดส์ (AIDS)
- การป้องกันและรักษาเชื้อไวรัสเอชไอวี (HIV)

ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการป้องกันและการดูแลผู้ติดเชื้อไวรัสเอชไอวี(HIV)

- ความเสี่ยงต่อการสัมผัสเชื้อไวรัสเอชไอวี (HIV)
- มาตรการหลักเกณฑ์การป้องกันดูแลระดับมาตรฐาน
- มาตรการการจัดการหลังสัมผัสเชื้อไวรัสเอชไอวี (HIV)
- คำถามและความเชื่อที่ผิดที่มักพบเห็นเป็นประจำ
- ล้มล้างการดูหมิ่นเหยียดหยาม ความห่วงใยและการยอมรับ

ความเสี่ยงต่อการสัมผัสเชื้อไวรัสเอชไอวี(HIV)

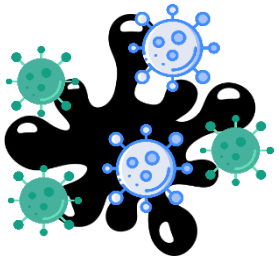
เงื่อนไขพื้นฐานที่ทำให้เกิดการติดต่อ
ต้องเป็นไปตามเงื่อนไข 3 ประการต่อไปนี้พร้อมกัน เชื้อไวรัสเอชไอวี(HIV) ถึงจะสามารถติดต่อผ่านผู้ติดเชื้อไปสู่ผู้อื่นได้

ผู้บริการการดูแล
มีแผลเปิดตาม
ผิวหนังหรือเยื่อ
เมือกของร่างกาย

\+

(การสัมผัส)

มีของเหลว
จากร่างกายที่
มีเชื้อไวรัส

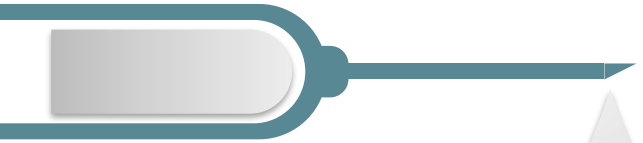
\+

จำนวนเชื้อไวรัส/
เข้มข้น

เชื้อไวรัสเอชไอวี(HIV) จะตายอย่างรวดเร็วเมื่อหลุดพ้นจาก
ร่างกายมนุษย์ มีชีวิตอยู่ในสิ่งแวดล้อมได้ยาก

ของเหลวจากร่างกายชนิดใดบ้างที่มีความเสี่ยงต่อการแพร่ระบาดโรค

- เลือด, อสุจิ, สารคัดหลั่งในช่องคลอด, น้ำไขสันหลัง, ของเหลวบริเวณข้อต่อ, น้ำในช่องเยื่อหุ้มปอด, น้ำในช่องท้อง, น้ำคร่ำ, น้ำนมแม่

- น้ำลาย, เสมหะ, สารคัดหลั่งในโพรงจมูก, น้ำตา, เหงื่อ, ปัสสาวะ, อุจจาระ, สิ่งอาเจียน, ตุ่มน้ำผิวหนัง

ดังนั้นการดูแลแบบทั่วไป**ไม่ทำให้** สัมผัสกับเชื้อไวรัสเอชไอวี(HIV)

งานการบริบาลดูแล

ช่วยเหลือการเปลี่ยน ใส่และถอดเสื้อกางเกง

ช่วยเหลือทำความสะอาดช่องปาก
(รวมถึงการแปรงฟัน บ้วนปาก)

เปลี่ยนผ้าปูที่นอน ปลอกหมอนผ้าห่ม

ช่วยเหลือตัดแต่งเล็บ

สัมผัสกับเหงื่อ, น้ำตา, น้ำลาย, ปัสสาวะ, สิ่งอาเจียน/สิ่งขับถ่าย ของผู้ติดเชื้อ ล้วนแล้วแต่ไม่สามารถแพร่ระบาดได้

การปฏิบัติขั้นพื้นฐานเพื่อป้องกันการติดเชื้อ (Standard Precaution)

ตั้งอยู่บนหลักการคือ ต้องถือว่าสิ่งต่อไปนี้อาจเป็นแหล่งติดต่อที่มีการแพร่เชื้อได้

① เลือด

② ของเหลวจากร่างกาย

③ โครงสร้างผิวหนังหรือเยื่อเมือก ที่ไม่สมบูรณ์เป็นต้น

การปฏิบัติขั้นพื้นฐานเพื่อป้องกันการติดเชื้อ (Standard Precaution)

- ประเมินว่าไต้หวันยังมีผู้ติดเชื้อจำนวน 13% ที่ไม่ทราบว่าตนเองตกอยู่ในภาวะติดเชื้อ
- ไม่ว่าจะเป็นการดูแลผู้ป่วยที่ถูกสงสัยว่าติดเชื้อ หรือถูกยืนยันว่าเป็นผู้ติดเชื้อแล้ว ล้วนต้องทำตามการปฏิบัติขั้นพื้นฐานเพื่อป้องกันการติดเชื้อ การปฏิบัติประกอบด้วยสุขอนามัยของมือ ให้เลือกใช้อุปกรณ์การ
- ป้องกัน เช่นเลือกใช้ถุงมือตามสภาพของการสัมผัสเป็นต้น

อ้างอิงจากการปฏิบัติขั้นพื้นฐานเพื่อป้องกันการติดเชื้อ เมื่อต้องสัมผัสกับของเหลวใดๆ จากร่างกาย ทำตามการปฏิบัติขั้นพื้นฐานเพื่อป้องกันการติดเชื้อ ถือเป็นแผนการป้องกันตนเองขั้นสูงสุด

หลักปฏิบัติขั้นพื้นฐานเพื่อป้องกันการติดเชื้อ

เมื่อต้องสัมผัสกับเลือดหรือของเหลวจากร่างกาย

ต้องสวมถุงมือ หลังการสัมผัสต้องถอดถุงมือพร้อมทั้งล้างโดยใช้น้ำและน้ำยาทำความสะอาด

หากมือหรือผิวหนังสัมผัสโดนเลือดหรือของเหลวจากร่างกาย

ใช้สารทำความสะอาดหรือเจลล้างมือชนิดไม่ต้องใช้น้ำล้างมือ พร้อมทั้งทำตามขั้นตอนการล้างมือที่ถูกต้อง ”

วัตถุหรือสิ่งแวดล้อมที่ถูกปนเปื้อนด้วยเลือดหรือของเหลวจากร่างกาย

สามารถทำความสะอาดด้วยน้ำยาฟอกขาวเจือจางเป็น **100** เท่า

เมื่อผิวหนังมีบาดแผลเปิดหรือผิวหนังอักเสบ

เมื่อสัมผัสเลือดหรือของเหลวจากร่างกาย ต้องทำการปิดบาดแผลให้มิดชิดด้วยเทปป้องกันน้ำก่อน

อ้างอิงดัชนีมาตรการควบคุมการติดเชื้อของสถานบริการดูแลระยะยาวจัดทำโดยกรมควบคุมโรค, การปฏิบัติขั้นพื้นฐานเพื่อป้องกันการติดเชื้อ

มาตรการการจัดการหลังสัมผัสเชื้อไวรัสเอชไอวี(HIV) -1

☑ ล้างสะอาดทันทีกับบาดแผลที่สัมผัส

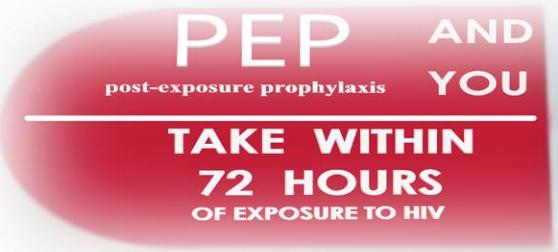
- ➢ ถูกของแหลมคมแทงทะลุผิวหนัง
  - บีบเลือดบริเวณบาดแผลทันทีพร้อมใช้น้ำสะอาดและสบู่ล้างทำความสะอาดบาดแผล
- ➢ สัมผัสกับบาดแผลที่ผิวหนัง
  - ใช้น้ำสะอาดและสบู่ล้างให้สะอาด
- ➢ สัมผัสกับเยื่อเมือก
  - ใช้น้ำสะอาดปริมาณมากชะล้าง

☑ รีบไปยังแผนกฉุกเฉินของโรงพยาบาลเป้าหมายตรวจเชื้อไวรัสเอชไอวี(HIV) ทันที เพื่อให้แพทย์ประเมินก่อน ว่ามีความเสี่ยงต่อการถูกติดต่อเชื้อไวรัสเอชไอวี(HIV) หรือไม่

มาตรการการจัดการหลังสัมผัสเชื้อไวรัสเอชไอวี(HIV) -2 : แผนผังขั้นตอนการพบแพทย์ PEP

หากระหว่างที่ดูแลผู้ป่วย ไม่ระวังทำให้บาดแผลเปิดสัมผัสกับของเหลวจากร่างกายหรือเลือดของผู้ป่วย เป็นไปได้ว่าอาจมีความเสี่ยงติดต่อโรคจากการสัมผัสทางเลือดได้

รีบไปยังแผนกฉุกเฉินของโรงพยาบาลเป้าหมายตรวจเชื้อไวรัสเอชไอวี(HIV) เพื่อให้แพทย์ประเมินก่อน ว่ามีความเสี่ยงต่อการถูกติดต่อเชื้อไวรัสเอชไอวี(HIV)หรือไม่

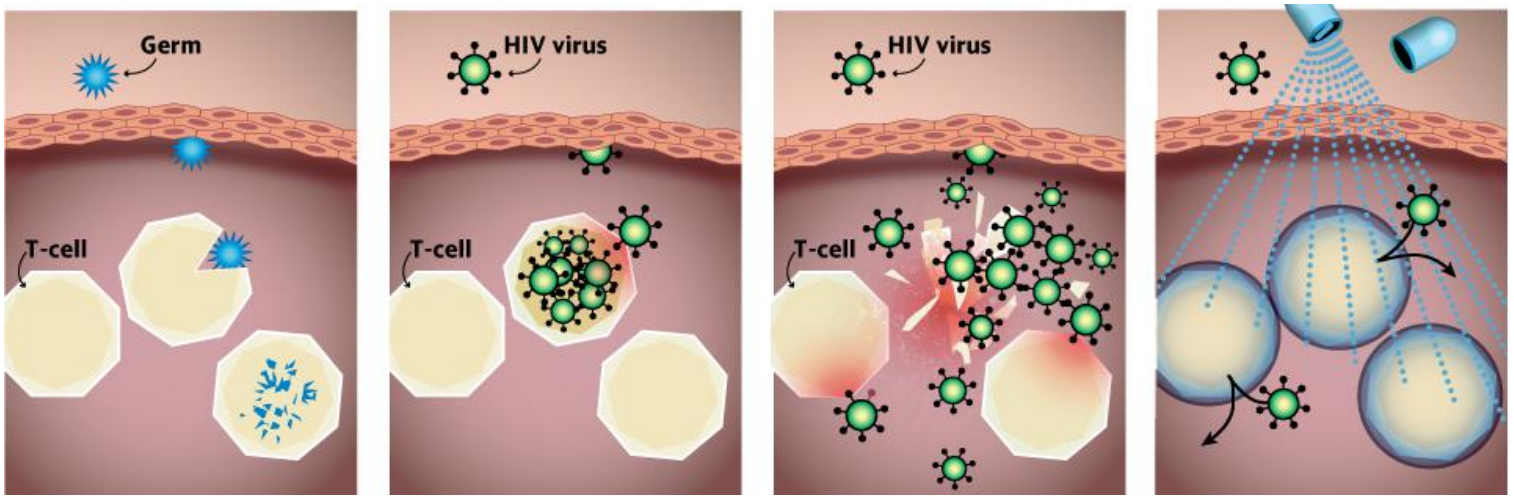
ภายใน**72ชั่วโมง**ให้ยาทานเพื่อการป้องกัน สำหรับผู้ที่มีความเสี่ยงในการสัมผัสเชื้อไวรัสเอชไอวี(HIV)

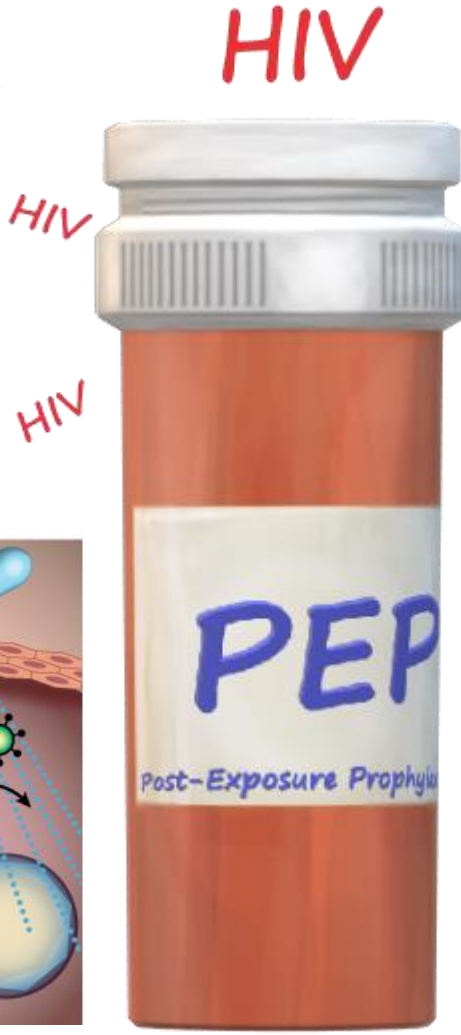
ควรจำ!! ใน**28 วัน**ต้องทานยาต่อเนื่องตามคำสั่งแพทย์!

ตรวจวิเคราะห์ติดตามเชื้อไวรัสเอชไอวี(HIV) ตามเวลาที่กำหนด!

มาตรการการจัดการหลังสัมผัสเชื้อไวรัสเอชไอวี(HIV)
"หลัง" สัมผัส การใช้ยาเพื่อการป้องกัน(PEP)

- ☑ ใช้ยาก่อนเพื่อปกป้องเซลล์ ก่อนที่จะกลายเป็นการติดเชื้อถาวร
  ผลข้างเคียงแตกต่างกันตามบุคคล จะหายไปเมื่อหยุดใช้ยา
- ☑

การใช้ยาเพื่อการป้องกันหลังสัมผัสเชื้อไวรัสเอชไอวี(HIV) เนื่องจากการปฏิบัติหน้าที่ รัฐบาลเป็นผู้สนับสนุนค่าใช้จ่าย

เมื่อยื่นเรื่องต้องเตรียมเอกสารใดบ้าง

หน่วยงานยื่นเรื่องทำหนังสือและแนบเอกสารดังต่อไปนี้

(1) ใบเบิกของหน่วยงานยื่นเรื่อง

(2) ใบเสร็จค่าใช้จ่ายรักษาพยาบาลต้นฉบับจริง

(3) รายละเอียดค่าใช้จ่าย

(4) ประวัติผู้ป่วยโดยสังเขป

(5) บันทึกบอกเล่าเหตุการณ์

(6) ใบแจ้งอุบัติเหตุการสัมผัสเชื้อไวรัสเอชไอวีจากการปฏิบัติหน้าที่

(7) บันทึกติดตามการตรวจเลือดจากเข็มแทง

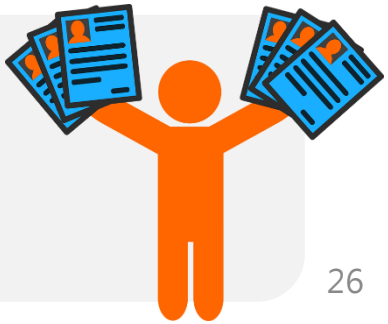
การยื่นเรื่องมีการจำกัดระยะเวลาหรือไม่

มี

หน่วยงานที่คุณทำงาน หลังเกิดเหตุ ภายใน 6 เดือนต้องทำหนังสือแจ้งไปยังกองการสาธารณสุขในท้องที่เพื่อทำการพิจารณาเบื้องต้นและยื่นเรื่องขอเบิกค่าใช้จ่าย

เอกสารการยื่นเรื่องส่งไปที่ใด

เอกสารที่เกี่ยวข้องส่งไปยังกองการสาธารณสุขในท้องที่ หลังจากนั้นกองการสาธารณสุขก็จะ
ทำการส่งต่อไปยังกรมควบคุมโรค เพื่อทำการพิจารณาซ้ำและอนุมัติการจ่ายเงิน

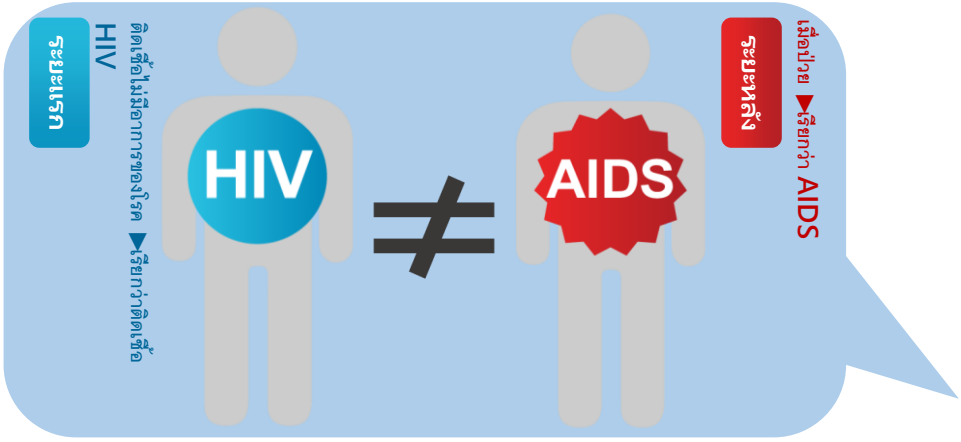
โรงพยาบาลเป้าหมายตรวจเชื้อไวรัสเอชไอวี(HIV)

ปัจจุบันทั่วไต้หวันมีโรงพยาบาลเป้าหมายตรวจเชื้อไวรัสเอชไอวี(HIV)รวมทั้งหมด 83 แห่ง
(และมีคลินิกเป้าหมายจำนวน 1แห่ง)
เสนอบริการสอบถามเกี่ยวกับการป้องเชื้อไวรัสเอชไอวี(HIV)

ความเชื่อที่ผิดเกี่ยวกับเชื้อไวรัสเอชไอวี(HIV)

ติดเชื้อก็คือการเกิดอาการของโรค?

สัมผัสของเหลวจากร่างกายก็มีความเสี่ยงติดเชื้อ?

น้ำลาย, เสมหะ, สารคัดหลั่งในโพรงจมูก, น้ำตา, เหงื่อ, ปัสสาวะ, อุจจาระ, สิ่งอาเจียน, ตุ่มน้ำผิวหนัง

→ล้วนแต่ไม่สามารถติดต่อได้

ความเชื่อที่ผิดเกี่ยวกับเชื้อไวรัสเอชไอวี(HIV)

ติดเชื้อไวรัสเอชไอวี(HIV) เป็นโรคที่ไม่มีทางรักษา?

ผลจากการคิดค้นยาชนิดใหม่ที่หลากหลายขึ้นใช้ การติดเชื้อไวรัสเอชไอวี (HIV) ไม่ได้เป็นมรณะดำสำหรับศตวรรษที่ 20 อีกต่อไป อายุขัยเฉลี่ยของผู้ติดเชื้อไม่ได้มีความแตกต่างจากผู้ไม่ได้ติดเชื้ออีกแล้ว จึงได้กลายเป็นเหมือนโรคเรื้อรัง เช่นเดียวกับความดันโลหิตสูงและเบาหวาน

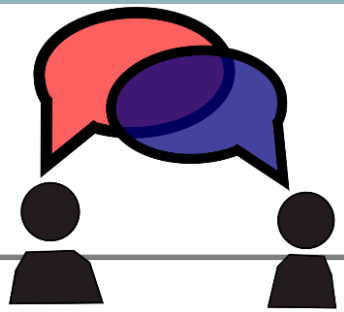
รสนิยมทางเพศที่ต่างกันเกี่ยวข้องกับการติดเชื้อไวรัสเอชไอวี(HIV)?

การติดต่อของโรคทุกชนิดไม่มีการแบ่งเพศ, รสนิยมทางเพศมีเพียงความสัมพันธ์ทางเพศที่ปลอดภัยเท่านั้น (สวมถุงยางอนามัยอย่างถูกต้องตลอดเวลา+เจลหล่อลื่นชนิดน้ำ) จึงจะสามารถป้องกันการติดเชื้อไวรัสเอชไอวี(HIV)และโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์อื่น

คำถามที่พบได้บ่อยเกี่ยวกับการติดเชื้อไวรัสเอชไอวี(HIV)-1

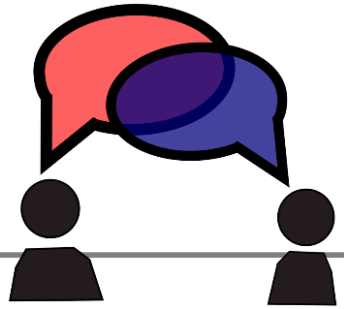

Q ไม่ทราบว่าการใช้โถส้วมร่วมกับผู้เชื้อไวรัสเอชไอวี(HIV) ใช้อุปกรณ์ซักผ้าร่วมกัน จะติดต่อได้เชื้อไวรัสเอชไอวี(HIV)หรือไม่

A **ไม่ติดต่อ**

การติดต่อของเชื้อไวรัสเอชไอวี(HIV)ต้องอาศัยของเหลวจากร่างกาย, การแลกเปลี่ยนเลือด อันประกอบด้วย เพศสัมพันธ์ไม่ปลอดภัยซึ่งไม่ได้สวมถุงยางอนามัยตลอดเวลา ใช้อุปกรณ์เข็มฉีดยา, สารเจือจางร่วมกับผู้อื่น หรือการติดต่อโดยตรงจากแม่สู่ลูกเป็นต้น ส่วนสิ่งขับถ่ายเช่นอุจจาระ, ปัสสาวะ, น้ำลาย, เหงื่อเป็นต้น ไม่ทำให้ติดเชื้อได้ ดังนั้นการดำเนินชีวิตร่วมกันโดยทั่วไป ไม่ส่งผลต่อการติดเชื้อไวรัสเอชไอวี(HIV)

คำถามที่พบได้บ่อยเกี่ยวกับการติดเชื้อไวรัสเอชไอวี(HIV)-2

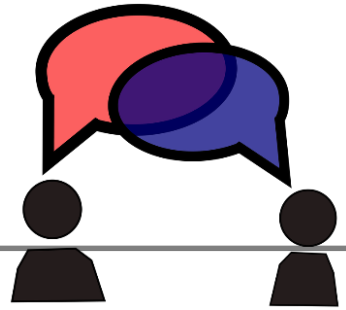

Q ถูกยุงกัดจะติดเชื้อไวรัสเอชไอวี(HIV)หรือไม่ ยุงกัด “ผู้ติดเชื้อไวรัสเอชไอวี (HIV)” แล้วมากัดฉัน จะติดต่อเชื้อไวรัสเอชไอวี(HIV)ไหม

A **ไม่ติดต่อ**

เชื้อไวรัสเอชไอวี (HIV)ไม่สามารถติดต่อผ่านการถูกแมลงเช่นยุง แมลงวันเป็นต้นกัดปากของยุงมีเลือดติดอยู่ในปริมาณน้อยมาก ไม่เพียงพอที่จะทำให้เกิดการแพร่เชื้อไวรัสได้ นอกจากนี้หลังการดูดเลือดแล้ว จะมีการพักผ่อนเพื่อย่อยสลายเลือด ไม่มีการดูดเลือดแล้วทำการกัดคนต่อไปในทันที อีกทั้งการดูดเลือดของยุงเป็นไปในทางเดียว ไม่มีการคายย้อนออกมาจากหลอดอาหารอีก ดังนั้นไม่สามารถติดต่อเชื้อไวรัสเอชไอวี(HIV)ได้

คำถามที่พบได้บ่อยเกี่ยวกับการติดเชื้อไวรัสเอชไอวี(HIV)-3

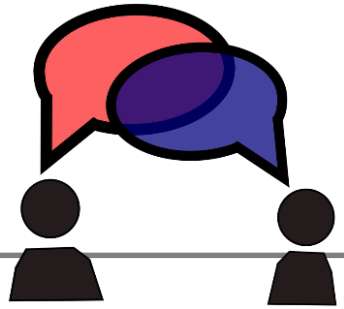

Q ที่ผ่านมาเกิดเหตุการณ์ผู้ติดเชื้อไวรัสเอชไอวี(HIV)กัดคนจนบาดเจ็บ ไม่ทราบว่าถูกกัดจะติดต่อเชื้อไวรัสเอชไอวี(HIV)ไหม

A **ไม่ติดต่อ**

ผู้ถูกกัดสัมผัสโดนของเหลวจากร่างกายของผู้กัด(ผู้ติดเชื้อไวรัสHIV)คือน้ำลายและเยื่อเมือกในช่องปาก เนื่องจากน้ำลายไม่สามารถติดต่อเชื้อไวรัสเอชไอวี(HIV)ได้ มีเพียงเยื่อเมือกในช่องปาก ในสภาพการณ์พิเศษ คือ หากมีบาดแผล, มีเลือดออกเป็นต้น จึงอาจจะติดเชื้อไวรัสเอชไอวี(HIV) ดังนั้นการติดเชื้อไวรัสเอชไอวี(HIV)จากการถูกกัดบาดเจ็บ จึงมีความเป็นไปได้น้อยมาก

คำถามที่พบได้บ่อยเกี่ยวกับการติดเชื้อไวรัสเอชไอวี(HIV)-4

Q ดื่มน้ำแก้วเดียวกันกับผู้ติดเชื้อไวรัสเอชไอวี(HIV)จะติดเชื้อหรือไม่

A **ไม่ติดต่อ**

เนื่องจากน้ำลายแทบไม่สามารถติดต่อเชื้อไวรัสเอชไอวี(HIV)ได้ ดังนั้นดื่มน้ำไม่สามารถติดเชื้อได้ จูบเบาๆกับผู้ติดเชื้อ ก็ไม่สามารถติดต่อเชื้อได้

ล้มล้างการดูหมิ่นเหยียดหยาม ความห่วงใยและการยอมรับ

- อ้างอิงตามวรรณกรรมงานวิจัยสากลปรากฏว่า ผู้ติดเชื้อทานยาอย่างเคร่งครัดจนจำนวนเชื้อไวรัสไม่สามารถตรวจพบได้ สามารถลดความเสี่ยงในการติดต่อแพร่เชื้อลงได้เป็นอย่างมาก

- การบริการการดูแลโดยทั่วไป (ผลิกตัว ทำความสะอาด สัมผัสโดนเนื้อตัว) ไม่สามารถทำให้เกิดการติดต่อได้ การติดต่อของเชื้อไวรัสเอชไอวี(HIV)ต้องอาศัยของเหลวจากร่างกาย, การแลกเปลี่ยนเลือด ส่วนสิ่งขับถ่ายเช่น อุจจาระ, ปัสสาวะ, น้ำลาย, เหงื่อเป็นต้น ไม่ทำให้ติดเชื้อได้ ดังนั้น การดำเนินชีวิตร่วมกันโดยทั่วไป ไม่ส่งผลต่อการติดเชื้อไวรัสเอชไอวี (HIV)แต่อย่างใด

- สามารถทำกิจกรรมปฏิสัมพันธ์ในชีวิตประจำวันเช่นโอบกอด, จับมือ, ทานอาหาร, ใช้โทรศัพท์เป็นต้นกับผู้ติดเชื้อได้

สรุป

การติดต่อของเชื้อไวรัสเอชไอวี(HIV)อาศัยช่องทางหลักในการแพร่เชื้อได้แก่ของเหลวจากร่างกายที่มีเชื้อไวรัสเอชไอวี (HIV) (เลือด, อสุจิ, สารคัดหลั่งในช่องคลอดหรือน้ำนมแม่) ช่องทางติดต่อหลักคือการมีเพศสัมพันธ์ที่ไม่ปลอดภัย

การติดเชื้อไวรัสเอชไอวี(HIV)ได้ถูกมองว่าเป็นโรคเรื้อรังแล้ว ผู้ติดเชื้อทานยาอย่างเคร่งครัด ก็สามารถควบคุมจำนวนเชื้อไวรัส รักษาสุขภาพที่แข็งแรงไว้ได้

การดูแลผู้ติดเชื้อไวรัสเอชไอวี(HIV) ควรทำการเตือนให้ผู้ติดเชื้อพบแพทย์ตามกำหนดเวลา ทานยาต่อเนื่อง เพื่อควบคุมจำนวนเชื้อไวรัสในร่างกายของผู้ติดเชื้อ

บริการการดูแลในชีวิตประจำวันแบบทั่วไป ไม่สามารถติดเชื้อไวรัสเอชไอวี(HIV)ได้

บุคคลากรผู้ทำงานด้านการบริการดูแลระยะยาว หากเกิดอุบัติเหตุสัมผัสแตะต้องกับโรคจากการทำงาน โปรดพบแพทย์ภายใน 72 ชั่วโมง เพื่อทำการตรวจคัดกรองเชื้อไวรัสเอชไอวี(HIV) โดยมีแพทย์เป็นผู้ประเมินว่าจำเป็นต้องใช้ยาเพื่อการป้องกันหรือไม่ โดยค่าใช้จ่ายรัฐบาลจะเป็นผู้สนับสนุน

THANK YOU